

S'ENCTUIO

—DEIA—

nº 46

març 1984

ÈPOCA II - D.L.PM-415 R.M.945.416

PREU: 60 ptes.

— refranys mallorquins —

- Març i Abril, roba no t'en llevis ni un fil.
- A boira de Març, fred a n'es maig.
- Març ventòs, Abril plogòs, Maig humit, fan un pagès ric.
- De flors que es Març veurà, pòc fruit s'en menjarà.
- En ploure dins es Març, plou faves
- Febres p'es Març, salut tot l'any.
- Març que massa marceja, mata i malmanaja.
- P'es Març, sembra figueres si les vols faneres.
- Quan Març fa de Maig, Maig fa de Març.
- En es Març, qui no té sabates, que vagi descalç, i qui en tè, que es calçi bè.
- Març, piques i barbs.
- No hi ha Març sensa neu, ni sensa Mare de Déu.
- Si el Març no marceja ni l'Abril abrilaja, tot l'any bogeja.

SUMARI

Revista S'ENCRUIA
nº 46 - Deia

Direcció: Lluç Oliver

Col.laboradors:

Jaume Albertí
Miquel A. Coll
Tomás Graves
Gabriel Payeras
Guillemette Rosselló
Bartomeu Rotger
Joan Rotger
Jaume Salas
Antoni Vives

Portada: NORMAN

Imprimeix: Apóstol y
Civilizador - Petra.

ES TEMPS

Dia	PRECIPITACION mm	METEOROS OBSERVADOS				VIENTO DOMINANTE	Nombre de la Estación	
		m	t	n			Provincia	Número
1	30'0	●	●		N	Baleares	16-1	
2	2'5	●	●		N	Febrero	Año 1984	
3	-					Observador		
4	-					Gabriel Payeras Vives		
5	-						077	
6	-					Suma		
7	-							
8	-							
9	-							
10	-					32'5		
11	-							
12	-							
13	-							
14	-							
15	-							
16	-							
17	-							
18	-							
19	-							
20	-					0'0		
21	-							
22	5'6	●	●	●	SE			
23	9'5	●	●	●	NO			
24	4'6	●	●	●	NO			
25	-							
26	-							
27	-							
28	11'5	●	●	●	N			
29	11'8	●	●	●	N			
30	-							
31	-							
Suma						43'0		
Precipitación total del mes						75'5 mm		

NUMERO DE DIAS DE:	
Lluvia	● 7
Nieve	✕
Granizo	△
Tormenta	⚡ 2
Niebla	≡
Rocío	☁
Escarcha	⌋
Nieve cubrió suelo	☒

DIAS PRECIPITACION	
< 0.1 (rp.)	-
> 0.1	-
> 1.0	4
> 10.0	2
> 30.0	1

PRECIPITACION MAXIMA EN UN DIA	
	30'0 mm. día 1

Viento dominante	
En los dias de lluvia	N
En el dia de mas lluvia	N

ORACIO DE L'ATURAT

Dèu meu jò no vaig de feina
No tenc per que negar-ho.
Ni he de menester cap èina:
-Vui una c o l.l o c a c i ò-!!

Mentres que del cèl arriba
i per estar ben preparat
jò vos promet cada dia
colgar-me mig col.locat.

Amèn.

C A R N A V A L E S C A

Un temps, quant a una bona part del món anava a començar la quarema, -que en aquell temps era terrible i el no observar les normes que regien al efecte era mereixedor al menys d'excomunió i condemna als fòcs eterns-, uns dies abans, la gent s'explaiava a gust per afrontar-ho lo millor possible; era el CARNAVAL.

A partir dels tristos anys de la postguerra, el Dictador renfortí el poder de l'Església, per lo tant va tornar la quarema amb tota la seva duresa, -ademés d'altres coses-, i no s'els va ocòrrer res més que amb "compensació" prohibir els carnavals. Questió de paganisme i ordre públic, deien.

Anaven passant els anys, pel carrer en aquestos dies només es veien uns quants nins i nines desfressats, semblava que la carnavalesca havia mort; però el que morí fou el Dictador, i amb ell tot el tinglat repressor i el poder despòtic de l'Església.

La quarema es tornà anar suavitzant, i un bon dia, ¡¡Oh, sorpresa!!!, es ve que la carnavalesca no havia mort, no més s'havia amagat per no rebre clorellades.

La gent no oblida fàcilment la joia, l'alegría i el divertiment, sino tot lo contrari, cada dia que passa ho tèm en compta i ho sap expressar millor.

Si no; una mostra: de llavors ençà al nostre poble no es sabia lo que era una festa de carnaval, i a partir de fà un parell d'anys es demostra clarament lo dit abans.

Va començar amb uns balls i festes a òn n'hi havia un parell que anaver desfressats,.... cada any més, fins a arribar a enguany.

La festa va tenir llòc el dissabte dia 3. L'horabaixa fou per els menuts, va haver-n'hi de tota casta i color: clowns, barrufets, Mephistos, cow-boys, municipals, mosques i fins i tot taules camilles. Resultat: rialles, crits, ulea, coregudes, alegría i bauxa per llarg.

El vespre, la dels majors, ¡¡Aquí sí que fou sa bona!!!, una gentada impresionant, s'omplí totalment el local a òn ho feien.

Tothom posà l'imaginació en marxa i també hi hagué fresses de tota casta: bruixos, bruixes, fantasmes, ecològics, gnòms, hindús amb saris, dones-homes, homes-dones, jais i jaies, planyderes, fades, parteres, someres (vives), mascarats, mascarades, negres, blancs, moros, en Livingstone (el d'Àfrica no la gavina) en Sanxo Panza sense en Quijote, tota una soldadesca amb sargent inclòs minyones, frares i tot lo que vos pogueu imaginar.

Tot això mesclat amb música de PA AMB OLI - BAND reforçats per en Joanet Bibiloni i en Kevin, un pòc de suc i altres herbes, quatre remenades..... i ja podeu imaginar lo que donà aquesta nit.

Conclusió: Al poble l'hi va la marxa, ¡¡donem-n'hi!!!, i que no decaigui per esser millor cada any.

Durant aquest mes, na Janine, dona de l'amo Joan "Rasca" ha sofrit una important intervenció quirúrgica a Barcelona.

També a Ciutat, madò Magdalena "Ferrera" ha estat operada.

A totes dues els hi ha anat molt bè i sembla que están en franca recuperació. Desde aquí, la nostra mes sincera salutació.

També aquestos dies, en Norman, dissenyador de la nostra portada d'aquest mes, ha sofrit les conseqüències d'un increíble incident amb un cotxe a altes hores de la nit, esperam que tengui una pronta recuperació i el podem veure tornar a passetjar aviat.

QUESTIÓ DE POSTURES
Q
SA SOMERA DE SANTA PONÇA

(Conte breu)

Era una somera aspriva i capa rruda si n'hi ha, que anau a saber per què, havia de nom "Pintora".

Vestia pèl llarg i poiòs de color indefinit si bè tirant a fumat. Una veta mes fosca l'hi corria del monyo cap a la cùa creuant-l'hi també els espatllons.

Buidadora, no l'hi lluia lo molt que menjava i mes ample d'orelles que d'esquena, es greix no l'embarçava per trotar, cosa per demés a la que no tenia gaire aficció.

Mentres que per el pelatge uns mantenien que era de raça moresca, altres situaven els seus orogens a de vers els Pirineus, i no faltava qui assegurés que havia nascut a la Camarga francesa.

Ses males llengües deien que havia arribat a Mallorca darrera un ase "botijero" anomenat "Ciriac" que venia a estiuejar devers Peguera i amb el qual havia tingut certes relacions. De l'hora ençà, no el perdia mai de vista i continuament l'hi venia exigint paternals responsabilitats a lo que Ciriac feia es sord. Si bè era cert que admetia haver passat aquella nit de lluna plena fent-l'hi l'amor a l'ombra del morer de l'abeurador, era molt significatiu el fet de que la primera vegada que es trobaren sols i sens relacions prèvies haguessin arribat a s'enfront. Es a dir, que ella era un pòc caparrí i com hi havia molts ases al ramat, d'aquí els dubtes de Ciriac. Tot això, pero no eren mes que suposicions, xerratorum de sa gent que no fa el cas ni interressa.

A l'amo de na Pintora l'hi deien en Pau Rues, per allò de la seva cara acartonada. Mariner i contrabandista de jove, duia marcada a la pell la rigor del vent i del sol mediterranis.

Havia deixat la mar després de passar un temporal farest de tornada d'Oràn amb un carregament de tabac. Una xalocada els ajudà a arribar una nit dins un arreçer devers Cala Antiò, i allà, cansat de tant remanament, saltà a terra i no l'hi veren més la pòls. Desapareguè.

Temps després, es llogà de missatge amb un traginer andritxol. Era homo de poques paraules i molt de sentit comú.

Se duia molt bè amb sa madona de s'hostal-botiga-taverna, -l'hi venia de passada-, llòc on es reunien cinc ò sis parroquians a arreglar el món i beure herbes. De lo primer no aconseguiren rès mai. De lo segon, sí. Temes d'economia i política eren el plat fort de la xerrameca de cada dia. En Pau escoltava, ... i na Pintora també.

Lo cert es que un dia na Pintora, farta ja de sentir tants sermons sobre democràcia i llibertat -i ella sempre fermada a l'anella del colcador-, convinguda que ella era tant com qualsevol altre, prescindint d'opinions contràries i fent-se trons de sa Constitució i dels que la votaren, s'organitzà sa vida a la seva manera.

D'aquí que l'hi pujàs es fum a n'es cap i començàs a brostejar per ses voreres i fer qualche escapada dins els sembrats dels veïns.

Un dia, camí de Ba Porrassa, l'hi hagueren d'estirar un pòc es dogal per fer-l'hi servir es camí. Allò no l'hi caiguè bè, s'aturà en sec i girant-se darrera, es mirà de través a l'ofensor. De sobte, aficant cap entre cames rompè amb brams i alçades de cul. En Pau Rues, homo granat i nerviós gens, no l'hi feu gaire cas i la deixà cantar però

seguí aguantant-l'hi es dogal estirat. Pòc a pòc, na Pintora acabà s'alè i s'aturà de bramar, però caparruda, se guí cul enlaire i així caminà dies i dies cap-ficat i cúa amunt.

A la fi, quant tot-hom pensavajà no l'abaixaria mai més, la pobre ruca, incòmoda i cansada per tal postura i veient que ningú l'hi demanava el per què de tan extranya manera de anar per el món, -d'això s'en adonà veient-se un día reflectada dins un bassiot-, s'ho pensà bè i el tornà abaixar. -Tant sen val-, va dir ella, tampòc hi havia tant per tant.

Lo únic que en treguè de tal fantasia fou un esbraonament que potser encara l'hi dura.

Això vol dir que no es convenient per una petita contrarietat adoptar postures que a les llargues poden esdevenir prou incòmodes.

Es que certes diferències, -llevat del "futbòl", no s'arreglen a coçes. Hi ha formes més ortodoxes, més elegants diria jò; el diàleg, per exemple. Però ja se sap, certes espècies no l'admeten.

Així i tot, si qualcú un dia vos alça es cul, tranquils, no l'hi fassau gaire cas; en estar cansat l'abaixarà tot sol. Segur. Talment com na Pintora.

-- T.R.--

ANUNCIS D'ANTANY

Extrets del setmanari "La Roqueta" - Ciutat (any 1889)

Devocionaris
y Setmanes Santes
Gran surtit Novedads
Capritxos Gust y Baratura
AMENGUAL Y MUNTANÉ. - Cadena, 2.

PLANTÉ DE GARROVÉ BO Y BARATO
Ja, conradós y propietaris de terres primes, vat'aquí s'obre que més vos pot convenir! poch esmont demans, y vos dona molta tréta. Ja'n diu sa cansó:
No hey ha com un garrové
Perque té fruyta tot l'any;
Com li toman sa d'enguañy,
Ja té sa de l'any qui vé.
Idò, com dèiem, si'n voleu de planté de garrové, bò y barato, anau a la Soledat (uost des ca) carré de l'Iglesia, sa darrera casa a la esquèrra, y vos ne donaràn rahó.

COSES TRISTES

A sa botiga den Ricardo Cortés, carré de Jovellanos núm. 5, acaban de rebre **CORONES MORTUORIES** de porcelana, de tota casta y a balquena. Qui vulga obsequiar es difunts de sa seua parentel-la, que passi per can Cortés y podrà triá.

N'hi ha de molt polides, de molts de preus, per tots es gusts y per totes ses bosses.

5, JOVELLANOS, 5

APLECH DE CONSEYS
higiènichs
per prevení s'augment des
MAL
DES PORCHS
y remey per totd'una que comensa sa malaltia

Dedicat a n'ets Amos y pagesos mallorquins.

Se ven á quinze cèntims (de pesseta) á can Amengual y Muntané, Cadena 2, á Ciutat y á sa Sucursal d'Inca, Rectoria 12.

BONA AVINENTESA!

Un viudo, ben conservat, sené, bon pitòt, hóm de bé á carta cabal, y que guaia bona saldada, servint de crist á un rectó de fora, desitja dona per tornar-se casá.

Edat de vint y cinch anys fins en coranta. Que sia viuda ó fadrina, rossa ó morena, grasa ó magra, poch li importa.

Lo que vol es que sia ben conservada, sené, bona pitòta, dona de bé á carta cabal, que sapia goñarse es banya, ja que es diu que es sopá el sab goñá ell.

katará com una reyna, becs que vola com que desitja.

Ara es s'hora!

En aquesta redacció, donarà es dos dobles d'informes; ó sino, D. Toni Llopart, carré de la Glòria, que conax aquest viudo y sab ell qui es.

CARNAVAL-84

DEIÀ

Els menuts, també hi eren, ¡¡ I marxa que duien!!

Es va presentar el nou model de vehicle que té el metge per acompanyar ses parteres a Ciutat. Sa sogra và a peu darrera.

Madò "Vicenta" sa tavernera.

Moros discutint inversions de petrodòlars amb fentasmes i bruixes.

No es va arribar a saber bè si veníen de Venezuela, de L'Havana ò de devers es Plà de Na Tesa.

Los padrins que triaren aquest día per les seves noçes.

¿que degueren geure calents ò freds?

Fins i tot un pastor, -que per cert, tenía molta pòr de s'aigo-, devallà d'es Teix amb un gnòm d'es bòsc i un bolet.

FRAGMENTOS DE UNA CONVERSACION CON BORGES-

Fue en el año 1981, cuando vimos el primer Seat Ritmo en Deià: pero nada mas llegar, se quedó averiado a la altura de Sa Bassa de C'an Carindo. Un diario palmesano habia puesto esta maravilla de la tecnología automovilística (chófer incluido) a la disposición del decano de las letras hispanas, Jorge Luís Borges, para que pudiera visitar unos amigos en Valldemosa y de paso saludar a mi padre en Deià.

Cuando llegó la noticia de tan ilustre naufrago al bar de Ca Na Brutes, no tardaron en presentarse Alfred y Bruce - Dual Quijote y Sancho Panza- para rescatar con su secretaria a nuestro huésped y acercarlos a Ca N'alluny. Allí tuvo lugar un encuentro que el propio Borges calificó de "místico". (Escrito en La Nación de Buenos Aires).

Cuando llegó la hora de regresar a su hotel en El Terreno, yo le acerqué a su flamante pero silencioso coche. Allí seguía el chófer, dando patadas de rabia e impotencia al montón de tecnología muerta. Dejamos el chófer en espera del mecánico y seguimos hacia Palma.

En las ocasiones en que he tenido que acompañar a un visitante por esta carretera, se suele quedar mudo, (- impresionado por el paisaje o atemorizado por las curvas -). Pero esta vez, con un pasajero ciego, el viaje no se desarrolló en silencio. Borges se relajó al darse

cuenta de que su nuevo chófer no era ni periodista ni un lector asiduo de sus obras, y que no iba a aprovecharse de la situación para hacerle un interrogatorio sobre su vida y obra. Empezó ha hablarme de la literatura anglosajona, su primer amor. Con unas estrofas de Boewulf recitadas en esta lengua olvidada, consiguió - entre Ca Pedrissa y Ca Madó Pilla - lo que no pudieron todos mis maestros de escuela en Inglaterra: "que sintiera la magia oscura y pagana de aquellas tierras de antes del Rey Arturo".

Lo curioso es que este grande de la literatura hispana se siente mas a gusto hablando en inglés. Es imposible a estas alturas acordarme de todo lo que hablamos, pero al bajar a Palma, ciertos puntos del camino me recuerdan frases suyas o fragmentos de conversación, que aquí traduciré al castellano....

C'an Costa. - ¿En los Estados Unidos has encontrado un ambiente violento? Pues no sé, conigo ningún americano se ha portado violentamente. Yo soy un escritor sudamericano, me tratan bien, pero la verdad es que allí han perdido la habilidad al hablar. El vocabulario se está encogiendo, las palabras se abren cada vez mas a la interpretación, a no tener un significado específico; el lenguaje se está desmoronando.

L'Estret de Valldemosa. - Yo no sigo la política latinoamericana, ni leo

EDITORIAL

los periódicos; no se les puede tomar en serio. Escriben siempre desde arriba, desde ese mundo irreal que lo dirige todo.

S'Esgleietà. - Nos - Al tener que dictar todo lo que escribes, ¿ Encuentras que utilizas el lenguaje de forma distinta?

Borges. - Yo veo las palabras sobre el papel, los puedo tachar y jugar con ellos en mi mente.

Gral. Riera. - Borges - ¿ Eres escritor, también escribes?

Nos - ! Que va ! Sólo escribo cuando hace falta escribir algo, cuando tengo algo que contar.

Borges - Lo mismo me pasa a mí, tampoco escribo como si fuese escritor: escribo lo que hay que escribir.

Nos - Pero, ¿ Te sale del alma , o lo coges del aire al pasar?

Borges - Llega al papel através mio: se escribe solo, yo no soy mas que el instrumento.

Cala Mayor. - La felicidad es un fin en si mismo, pero la infelicidad es una herramienta que hay que utilizar, es una inspiración.

Porto Pí. - No me gusta competir, ganar es inútil. El perdedor siempre conserva su dignidad, su integridad: Por eso prefiero ser el perdedor, siempre lo he sido.

Tomás Graves.

¡¡PER LA LLIBERTAT!!

Desde aquí, la nostra petita publicació es vol sumar també al crit en favor de la llibertat d'expressió.

Senyor President del Govern, el nostre mitjà de comunicació compta amb pòcs recursos, però no es una trava per requerir-vos un indult immediat per el company Xavier Vinader.

Avui, l'Estat Espanyol creu gaudir d'una llibertat a òn no hi caben excepcions.

Quant estava a l'exili, a Londres, el seu (nostre) Govern argumentava que mentres no es posàs a disposició de la Justícia espanyola no podí fer res per el seu indult. Entenent-ho així i demostrant la seva bona predisposició, en Xavier ho va fer, i fou empresonat a Carabanchel.

Ara no hi ha excusa, ha arribat l'hora. Ara, ¡¡amollau-l'ho!!

Cansats estem tots de veure com es vol segar la llibertat amb bravates cobertes de sang. Cansats de veure com l'Estat veï serveix de cau a quatre gadelles que no volen entrar amb raons. Però això no ha de esser el gènesi per posar traves a les nostres llibertats.

Senyor President, la potestat que el Poble vos donà, exigeix una immediata solució a la situació d'aquest company, la llibertat de Xavier no mereix esser embarrada a dins la presó.

CARTA

Saludos, "Un Deianenc":

Estoy pensando en las ideas que ha escrito en "S'ENCRUIA" el mes pasado, y mas, la idea de "participación" de los "extranjeros" en acontecimientos del pueblo.

Yo recuerdo una vista por mi ventana la Noche de Reyes. Había la procesión. ¿Quién guió, tocando un tambor, con algunos amigos a su lado, los Reyes y toda la gente siguiendo detrás? ¿Recuerda?

¿Importa solamente lo que pasa en el Ayuntamiento? ¿Por qué no habla de "participación" en la calle, o "integración" en el bar? ¿No oye esta voz? Va a Charlie Trons el sábado por la noche, música. ¿Quién toca? ¿Quien baila? ¿No siente el ritmo? ¿No ve las caras risueñas? ¡Es la vida de nuestro pueblo, el pulso de su corazón! Sutil, un poco escondido, que fluctúa temperamento como el viento o las olas del mar. A veces durmiente, quieto en un rincón, a veces un grito. Pero hay "participación".

Pasa por la panadería cuando llegan los periódicos, y escucha. ¿No tiene eso validez para hablar de política mundial (que últimamente afecta a todos nosotros) o para compartir pensamientos de las noticias que pasan fuera de nuestra isla? Hay mas que croissants y ensaimadas detrás de las puertas.

Gasta 5 minutos esperando en la carnicería o la casa del médico. Anda por la calle muy temprano por la mañana cuando llega el pan o los pescadores soplan la concha. Se pueden coger mas noticias, de la vida real de nuestro pueblo. Oiga esta voz.

Mira a los niños jugando en el parque. Cualquier lengua hablan en casa, pero juntos se hablan y entienden en español o mallorquín. Nosotros tenemos mucho que aprender.

Se ha hablado que hay cosas malas y feas en el pueblo. Mis ojos también ven paisaje y naturaleza "jodido". Pero por mi vista, no son solamente cosas construídas por los

por los "extranjeros" que me hacen daño. Como ha dicho, "nosotros tendremos que quedarnos". "Todos disfrutamos de lo bueno y sufrimos lo malo; a no tan bueno". Por favor, mira a la riqueza que hay, también. ¡En un pueblo pequeño tantas oportunidades de compartir mundos! Y no tiene que irse, está aquí.

¿Que piensa, pues, de los acontecimientos que hacen o han hecho por el pueblo los "extranjeros"? ¿Recuerda que había la librería donde pudo comprar una revista o un libro si quiso? Cada semana hay música en el bar, hay teatro en verano. Hay conciertos en la iglesia o en Son Marroig. Antes había coro. ¿Quién ha dado luz a esos? Había yoga, gimnasia, y los haremos otra vez cuando tengamos un sitio. Hay gente que enseña clases de lenguas, hay clases abiertas de dibujo o discursos con los profetas de literatura y poesía en el café. ¿No contribuyen a "integración" y solidaridad?

¿Ha visto las paredes en cada bar? Dibujos, cuadros, fotos--¿Quién los ha hecho? ¿Recuerda la exposición de diapositivas en los días de San Juan o cuantas exposiciones de artistas en la galería y Ayuntamiento? ¿No es una voz, una contribución?

Sí, hay "participación". Puede cerrar los ojos y bloquear las orejas, pero aun existe. Cuando las voces de los extranjeros sean bienvenidas en el Ayuntamiento y sean escuchadas con respeto mutuo, se podrá ver que hay mas interés.

Mientras, mira en el rincón, a las paredes, escucha la música, coge el ritmo y déjate crecer. Es la belleza de la pequeñez, la voz sensorial. Es participación e integración. La solidaridad empieza en la calle, con la risa...con "hola"...o "hello"... pero ya empieza.

Los niños nos enseñarán.

...Susi...

—DE LES ILLES—

Desde que varem començar aquesta segona època de S'ENCRUIA, rebem un caramull de cartes i fulls informatius.

- Butlletí Oficial del Parlament de les Illes Balears.
- Butlletí Informatiu de la Comunitat Autònoma.
- Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma.
- Butlletí Informatiu del Consell Insular de Mallorca.

També, mitjançant l'intercanvi de publicacions ens arriben bona part de les publicacions de la Premsa Forana de Mallorca.

=====

-Premsa Forana: El dia 5 de Març es reuní en Assemblea l'Associació de Premsa Forana de Mallorca a Algaida. Dins l'ordre del dia sòls hi figurava un punt: Presentació, debat i aprovació d'esmenes als Estatuts.

=====

- ALPIC- La premsa de la part forana de Mallorca, compta amb un altre germà petit. El poble d'Esporles es vol sumar a la ja nombrosa llista de publicacions locals. Siau benvinguts.

=====

-ICONA- L'Institut Nacional per a la Conservació de la Natura, que ben prest passarà a dependre de la C.A., ens ha enviat uns fulls informatius sobre espècies protegides.

=====

CA'N XERRANDO

- ¿Com estàs Tomeu?
- Veng de fer un voltí, (aquesta puta reuma).
- Això d'estirar es potons, es bò per sa salut.
- ¡Quin desastre Tòfol!, m'he passetjat per dins Ca'n Boqueta i som topat amb dos "forasteros" que sòls es dediquen a tallar pins.
- ¿Que tenen permís d'Icona?.
- No ho sé. Sembla esser que també han llevat el bestiar i no volen cap ovella dels veinats.
- ¡ERRI GELAT!, ¡Tòcs per sa cresta!.
- Saps que te dic. Que els despatxin a caixes destrempades.
- === === ===
- ¡¡Quina fressa sa de s'ase anat de rua!!.
- Això, en temps d'en Franco no passa va....
- Iddò, a dins "Sa Cova Negra" hi deia una bona ensaimada.
- Es que havia menjat porros i això fa anar llatí es budell cular.

=== === ===

- Recordau el refrany: "Per anar a pixar, el cotxe també servirà". Estimats germans, a Deià el contrar s'es acabat, però els pòcs racons que queden, bè valen quatre retxes.

- Iddò, vet-ací l'història: Un bon dia a dins un hort de llimoneres, sa n'alçava una mig mostí i rueca. Era la rialla de les altres. L'amo l'hi feu sa creu, -la setmana que vè, fòc. La pobre llimonera es revestí de coratge i es proposà donar a l'amo el fruit més estimat pels homes. ¡Un vehicle!.

A l'endemà, aquelles branques es posaren fortes, començaren a fer-se gruixades, s'estengueren per entre les altres branques veinades i a força de premer, un bon matí sorgí el fruit esperat, ¡¡Un camió!!., per traçar les llimones de les seves germanes.

Llinatges de DeiàBIBILONI
=====

Proviene esta palabra de "BABILONI" - Nativo de Babilonia.
Era esta una familia solariega del pueblo de Santa Margalida, que se trasladó a Palma a mediados del Siglo XVII.
Guillermo Bibiloni y Bernardino Bibiloni, en el año 1285 juraron obediencia al Rey Alonso III de Aragón, como diputados de las villas de Santa María y Marratxí, respectivamente.

Armas: Una torre de plata, en campo encarnado.

=====

CANALS
=====

Apellido catalán, derivado de CANALES.

Una rama pasó a Baleares con la conquista, pues a ella vino Pedro Canals, al que en el reparto de tierras se le otorgó la alquería Abenzres, en el término de Montuiri.

Hubo posteriormente varias casas de Canals en Mallorca, en Artá, Alcudia, Sòller y Deià, pero todas ellas salían de Pedro Canals, que vino a la conquista.

Miguel Canals y Pedro Canals, de Sòller, pelearon contra los moros que en 1561 desembarcaron allí, muriendo el primero de ellos en una de las refriegas.

La casa Canals de Deià, acabó en el capitán Jaime Canals, cuya hija y heredera, Mónica, casó con Jaime Berga y Comellas.

Armas: Una cruz encarnada prometeada, y en punta tres veneras, (conchas) de plata, puestas en faja.

=====

CARBONELL
=====

Es esta palabra un diminutivo de carbón -"carbó"-.

Antiguo linaje catalán. Inicialmente estuvo asentado en Figueres y Roses (Girona), extendiéndose luego por Aragón, Valencia, Murcia, Mallorca y Andalucía.

En Mallorca, parece ser que se establecieron inicialmente en la Villa de Alcudia, puesto que se conoce a Bernardo Carbonell (1285) como diputado por esta villa.

Armas: Un castillo de plata, en campo verde.

